mere põhjas magas, ja wana kala mehe wäsinut rammo enam nii pikkale ei ulata, et eloga wõiks tagasi saada. Wanamees ei kuulnud nende palweid ega wastokeelmist, waid tõttas sõna lausomata uksest wälja otsekohe merekaldale, kus kõis kaljorünkal weel kinni seisis, ja Jumala abi peale lootes ujus tema jälle pimedal ööl kohisewa merele.

Waikselt ja kurblikult ootas rahwas kaldal. Mida pikemale aeg wiibis, seda enam löppes nende lootus, et auuwäärt wanamees tagasi pidi jõudma. Ühekorraga walgustas wälgo tuloke merepinda ja üks must kogu tõusis laenetest nähtawale; siiski läks weel tük aega, enne kui Hindrik kaldale jõudis, sest ujumine oli se läbi temal raske, et kaupmees sugugi ujuda ei oskanud ja kalamees teda, kui kotti tagajärel pidi wedama. Rahwa rõemo kisa oli otsata suur wanamehe tagasi tulemise üle. Kaupmees rääkis, kuda tema surma ädas olnud, nõnda et mõne silmapilgo pärast põhja oleks waonud, kui kalamees õnne kombel senna ei oleks jõudnud, kus tema juba kaelani wee sees seistes, laewamastist kinnipidas, ja laened üle pää käisid, mis teda uimaseks teinud, et kellestki enam aro ei saanud.

„Teie olite wiimane, keda täna surma käest peastsin," ütles kalamees kaupmehele: „sellepärast arwan teid omaks ja palun sellega leppida, mis mino kehwa uutsik teile jõuab anda. Tulge siis mino juure öömajale, kumni ommikul paremat korterit leiate."

Nõnda rääkides wõttis tema kaupmehe käest kinni ja tõttas wõeraga koco poole. Tänamisi ja õnesoowimisi anti temale otsata igalt poolt minnes kaasa. Aga wäsinut Mäginik ei kuulnud nende õnnistamisi, waid läks raholikult oma teed. Kaa kaupmees oli surma irmust nõnda wäsinud, et tema ei süa ega jua ei tahtnud, waik üksnes kuiwa särki palus ja kohe sängi puhkama eitis.

Ehk kül Hindrik Mäginik raskest tööst wäsinud oli, siiski ei tulnud uni temal tük aega silma; süda öö oli ammogi mööda, enne kui wana mees uinus. Sellepärast teisel ommikul päike waremine tõusis, kui tema, mis muido ial ei sündind, kus wanamees enamist enne päikese tõuso ika mere ääres nootasi seadmas ja kohendamas oli.

Kui pääwa walgus teda unest äratanud, pani tema riided selga ja läks mere kaldale waatama, kas eilsest ukka läinud laewast midagi märki järele jäänud. Kanged tuulemarud olid ööpimedusel waikenud, lahe ommikune tuuleõhk keeritas weepinda krooksule ja iilgawad päikese terad panid laenekesed läikima, kui ei oleks mingisugust wiletsust öösel juhtunud. Nõnda kustutab waikne surmaingel elokibeduse ja äda jäljed meie palge pealt, enne kui auasängi puhkama eidame.

Kaldal leidis Hindrik enamist kõik külamehed ja weeuppuduset peasnud laewa rahwast, kes üht ja teist põhja läinud laewa warast wälja püüdsid, mis laened ranna ligidale olid kannud. Kõik mis